

# Франція в період Консульства та Імперії.



Підготувала  
учитель історії  
Галенко Л. М.



## Консульство

(1799р. - 1804

р.)  
Після перевороту 9 листопада 1799 р. у Франції була встановлена військова диктатура.

Вся влада у Франції фактично опинилася в руках однієї людини — першого консула Наполеона Бонапарта.



# *Внутрішня політика*

Фінанси: контроль за використанням фінансів, випуск паперових грошей, створення Французького банку

Промисловість: промислова революція, заборона страйків, державні замовлення, скорочення прямих податків, заборона зменшення заробітної плати.

Політика національного примирення : повернення емігрантів та амністія.

Встановлення повного контролю над церквою.

1802 р. – Наполеон - довічний перший консул.



# Конституція 13 грудня 1799 р.

- Не містила положень «Декларації прав людини і громадянина»
- Гарантувала буржуазії і селянству власність отриману в роки революції
- За формою правління Франція залишалася республікою



# Установлення Першої імперії

**Здобуті перемоги Наполеон використовував для зміцнення своєї влади у Франції. У серпні 1802 р. на хвилі піднесення, що охопило країну після розгрому другої антифранцузької коаліції, було проведено плебісцит (всенародне голосування), за результатами якого Наполеон отримав посаду першого консула довічно.**

**У лютому-березні 1804 р. було викрито велику змову прибічників відновлення монархії Бурбонів у Франції. У країні розгорнули кампанію за проголошення Наполеона імператором, оскільки вважали, що лише він зможе зберегти республіку.**

**18 травня 1804 р. Бонапарта було проголошено імператором французів Наполеоном I, а в грудні того ж року відбулася його урочиста коронація. Внутрішня політика Першої імперії, як її називають дослідники, продовжувала ту, яка здійснювалася в період Консульства.**



**У серпні 1804 р. було прийнято «Цивільний кодекс», який часто називають «Кодексом Наполеона». Це був перший єдиний для всієї країни збір законів. У ньому закріплювалися принципи рівності всіх громадян у правах, недоторканності приватної власності, свободи приватного підприємництва, норми сімейного права тощо.**



- Рівність громадян перед законом;
- Права й свободи;
- Захист приватної власності;
- Принципи сімейного права

## 1807 р. «Комерційний кодекс»

- рівність людей перед карним законом,
- система покарань,
- критерії злочинів.

## 1811 р. «Кримінальний кодекс»

- організація торгівлі,
- діяльність комерсантів,
- порядок банкрутства.

Норми кодексів 1804—1811 рр. були поширені на французькі колонії, союзні з наполеонівською Францією, та підкорені нею країни. Саме завдяки цьому війни, які проводив Наполеон у Європі, стали чинником, що сприяв руйнації «старих порядків».



# Криза і падіння Першої імперії

Політика Наполеона в перші роки його правління мала підтримку більшості французів. Пожвавлення в економіці сприяло зростанню заробітної плати більшості працюючого населення. Французька армія, на відміну від армій інших країн Європи, мала високий бойовий дух. Вона захищала країну, де був знищений «старий порядок» і визнані права людини й громадянина. Проте поступово французи втомилися від тривалих війн. Нові мобілізації чоловіків віком від 18 до 25 років усе частіше викликали невдоволення. Стан промисловості, фінансів і торгівлі Франції погіршився в результаті обмежень, накладених Континентальною блокадою. У 1810 р. країну охопила економічна криза.

Поступово ускладнювалися відносини імперії із завойованими територіями. У країнах, що увійшли до складу Імперії Наполеона або залежних від неї, відбувалися важливі зміни: скасовувалися феодальні повинності й станові привілеї, затверджувалася рівність громадян, запроваджувався «Кодекс Наполеона», церковні землі передавалися у власність держави тощо. Одночасно із цим захоплення нових територій французами часто супроводжувалося пограбуваннями та реквізиціями, оскільки постачання їхньої армії здійснювалося за принципом «війна годує війну» — за рахунок підкорених земель. Важким тягарем ставали контрибуції та необхідність постачати десятки тисяч солдатів до наполеонівської армії. Це спричиняло зростання патріотичних почуттів і виникнення національно-визвольних рухів, спрямованих проти наполеонівського панування.



## Робота зі словником:

**Національно-визвольний рух** — боротьба поневолених народів проти чужоземного панування, за ліквідацію національного й колоніального гноблення, завоювання національної незалежності.

**Контрибуція** — грошова сума, яку накладає держава-переможець на переможену державу або на населення захопленої території.



# НАПОЛЕОНІВСЬКІ ВІЙНИ

- ✘ Наполеонівські війни – війни, що вела Франція з 1799 по 1815 роки.

## *Антифранцузькі коаліції 1798 – 1814рр*

Коаліція	Період існування	Держави - учасниці
Друга	1798 - 1801	Австрія, Пруссія, Англія, Голандія, Іспанія, Португалія, Неаполітанське королівство, Сардинія, Папська держава
третя	1805	Англія, Австрія, Росія, Туреччина, Неаполітанське королівство, Португалія
Четверта	1806 - 1807	Англія, Пруссія, Росія, Саксонія
П'ята	1809	Англія, Австрія
Шоста	1813 - 1814	Англія, Австрія, Росія, Пруссія, Швеція, Іспанія, Португалія, Голандія





1799 – 1804 – Період консульства у Франції  
 1804, травень – Проголошення Наполеона імператором французів

**Наполеон, імовірно, не помічав змін у своїх володіннях і вважав, що для створення всесвітньої монархії йому необхідно завоювати Росію. Проте похід до Росії в 1812 р. завершився для нього повним провалом.**

**Повернувшись до Парижа, імператор став збирати нову армію. Тим часом навесні 1813 р. його противники утворили шосту антифранцузьку коаліцію (1813—1814 рр.). Восени того ж року вона зібрала мільйонне військо, якому Наполеон зміг протиставити лише 500-тисячну армію, більшість якої становили щойно мобілізовані юнаки. 16—19 жовтня 1813 р. під Лейпцигом відбулася «битва народів», як її назвали сучасники. Наполеон зазнав поразки та відступив на територію Франції.**

**Він відхилив пропозицію учасників коаліції укласти мир і відмовитися від завоювань Франції після 1792 р., оскільки був переконаний, що переможе противника.**





**31 березня 1814 р. війська союзників без бою зайняли Париж. 6 квітня 1814 р. Наполеон зрікся престолу. Його було заслано на невеликий острів Ельба поблизу берегів Італії.**

**Переможці разом зі старою аристократією здійснили в країні політичну реставрацію монархії Бурбонів. Королем Франції було проголошено Людовіка XVIII (1814—1824 рр.), 59-річного брата Людовіка XVI, страченого в роки революції. Державним прапором замість синьо-біло-червоного триколора, що виник під час Великої французької революції, знову став білий прапор із ліліями Бурбонів. Союзники підтримували відновлення в країні дореволюційних порядків, але зобов'язали Людовіка XVIII дати народу конституцію. Усі посади в державі отримали прихильники Бурбонів. З армії було звільнено 20 тис. офіцерів, які служили за Наполеона.**





# Початок роботи Віденського конгресу. “Сто днів” Наполеона.

Після першого зречення Наполеона I у Відні зібралися представники держав Європи, щоб визначити нове становище Франції та досягти згоди про територіальні зміни. Головну роль у прийнятті рішень відігравали Велика Британія, Австрія, Росія та Пруссія. Під час облаштування післявоєнної Європи вони дотримувалися таких принципів:

- створення навколо Франції бар'єру, який у разі ускладнень дозволив би її ізолювати;
- надання країнам — учасницям антифранцузьких коаліцій компенсацій за участь у боротьбі з Наполеоном;
- відновлення кордонів і форм політичного устрою держав такими, якими вони були в 1792 р.;
- створення у Європі системи політичної рівноваги: сила однієї держави урівноважується іншими, що не дозволяє їй установити своє панування.

**У цей час Наполеон уважно спостерігав за подіями у Франції. Переконавшись, що французи не підтримують Бурбонів, імператор (цей титул за ним зберігався) вирішив спробувати повернути владу. 1 березня 1815 р. Наполеон із 1600 солдатами висадився на узбережжі Жуанвільської затоки й рушив на Париж, закликаючи приєднуватися всіх, хто його підтримує. 21 березня 1815 р. парижани внесли імператора на руках до палацу Тюїльрі. Людовік XVIII утік. Так розпочалися «сто днів» — період повернення до влади Наполеона (20 березня — 22 червня 1815 р.).**





**Перед небезпекою відновлення Імперії Наполеона його противники у Відні забули про розбіжності в поглядах і знову об'єдналися. Для боротьби з імператором вони створили сьому антифранцузьку коаліцію (1815 р.). У той час коли Наполеон зібрав 120-тисячну армію, його противники мали у своєму розпорядженні 850 тис. солдатів.**

**18 червня 1815 р. поблизу селища Ватерлоо в Бельгії англійська армія, очолювана Артуром Веллінгтоном (1769—1852), і пруська під командуванням Гебхарда Блюхера (1742—1819) завдали поразки армії Наполеона. 22 червня 1815 р. імператор удруге зрікся престолу. Він здався в полон англійцям і був засланий на невеликий острів Святої Єлени в Атлантичному океані. Перебуваючи там під постійною охороною 3 тис. солдатів, 5 травня 1821 р. Наполеон помер за нез'ясованих обставин.**



# Підсумки Віденського конгресу 9 червня 1815 р.



Віденський конгрес  
1815 року.  
Французька  
карикатура 19 ст.



- Франція поверталася до кордонів 1792 р. без втрати власних територій і сплачувала переможцям 700 млн франків контрибуції.**
- У Франції, Іспанії та Неаполітанському королівстві відновлювалася влада Бурбонів.**
- Велика Британія закріпила за собою частину колишніх французьких і голландських колоній — острови Мальту й Цейлон, Капську колонію на півдні Африки, отримала право контролю над Іонічними островами в Середземному морі.**
- За наполяганням Великої Британії союзникам було передано весь французький військовий флот.**
- Росія отримала колишнє Варшавське герцогство та зберегла приєднані раніше Фінляндію та Бессарабію. Вона повертала Австрії Тернопільщину, подаровану їй Наполеоном у 1809 р., а від австрійського імператора отримувала інші українські землі — Холмщину і Підляшшя.**



**-- Зберігалася політична роздробленість Італії. Австрія знову встановлювала свою владу над Ломбардією та отримувала Венецію. Зміцнювалося Сардинське королівство, до якого були включені Савойя, Ніцца та територія Генуезької республіки. Відновлювалися Папська держава й Неаполітанське королівство.**

**-- Замість 350 німецьких світських і духовних державних утворень, які входили до колишньої Священної Римської імперії до наполеонівських війн, сформували 39, які разом склали Німецький союз, очолюваний спільним сеймом.**

**-- Створювалася Швейцарська конфедерація з 19 кантонів, яка отримала стратегічно важливі альпійські перевали та проголосила вічний нейтралітет.**

**-- До Голландії приєднувалися Бельгія та Люксембург, до Швеції — Норвегія, до Данії — Шлезвіг і Гольштейн. Пруссія отримала Північну Саксонію, лівий берег Рейну, більшу частину Вестфалії, шведську Померанію та острів Рюген.**



Для збереження виробленої у Відні системи територіальних змін і боротьби з революційними рухами в Європі за пропозицією російського імператора Олександра I 26 вересня 1815 р. в Парижі монархи Австрії, Пруссії та Росії підписали акт про створення Священного союзу. Пізніше до нього приєдналися Франція та більшість європейських держав. Характер діяльності Священного союзу суттєво змінився після конгресу в місті Троппау в 1820 р., де було проголошено право воєнного втручання у внутрішні справи інших держав у разі початку там національно-визвольних повстань, революцій тощо.



# Домашнє завдання

## *Наполеонівські війни*

На основі параграфу 4 підручника та запропонованого матеріалу заповніть таблицю «Наполеонівські війни»

Дата	Основні події	Результат